

นโยบายต่างประเทศของไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

หลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศต่าง ๆ ในโลกได้แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย ซึ่งความแตกต่างทางอุดมการณ์ทางการเมือง คือฝ่ายเสรีนิยมซึ่งนำโดยสหรัฐอเมริกา และฝ่ายคอมมิวนิสต์ที่นำโดยโซเวียต ซึ่งไทยมีนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์ตามนโยบายของสหรัฐอเมริกา ซึ่งจีนเป็นประเทศที่ปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ ทำให้มีความสัมพันธ์ที่ไม่ราบรื่นกับไทยมานาน

ชาตินิยมอำนาจของโลก คือ สหรัฐอเมริกากับสหภาพโซเวียตที่ทำสงครามเย็นกันมาตั้งแต่หลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดต่อกัน โดยสหภาพโซเวียตได้ประกาศนโยบายอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และสหรัฐอเมริกาได้ตระหนักถึงการที่จะใช้นโยบายปิดล้อมประเทศคอมมิวนิสต์โดยเฉพาะประเทศจีนไม่ได้ผล ประธานาธิบดีนิกสันแห่งสหรัฐอเมริกาจึงได้เปิดสัมพันธ์ไมตรีกับจีนขึ้นในปี ค.ศ. 1969 ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่ประเทศที่มีความขัดแย้งในด้านอุดมการณ์ทางการเมืองได้มีความสัมพันธ์ทางการทูตต่อกันทำให้ไทยที่เคยดำเนินนโยบายต่อต้านคอมมิวนิสต์มาโดยตลอดต้องเปลี่ยนนโยบายของตนโดยหันมาสถาปนาความสัมพันธ์กับจีนเป็นครั้งแรกในรัฐบาลของม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 โดยลงนามกับนายกรัฐมนตรี โจ เอิน ไหล ของจีน ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงนโยบายทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศครั้งสำคัญของไทย ซึ่งส่งผลให้ประเทศมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันตลอดมาและเพิ่มขึ้นอย่างมากในปัจจุบัน

ผลกระทบจากการดำเนินนโยบายของไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

1. เป็นการลดปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศไทยกับประเทศจีนที่มีมาอย่างยาวนานตั้งแต่เกิดการปฏิวัติในประเทศจีนในปี พ.ศ. 2492
2. ประเทศไทยลดภัยคุกคามจากคอมมิวนิสต์ลง เพราะภัยจากคอมมิวนิสต์ถือเป็นภัยคุกคามที่สำคัญที่สุดของไทยมาตั้งแต่สิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา แต่เมื่อไทยสถาปนาความสัมพันธ์กับจีน จึงทำให้ภัยคุกคามดังกล่าวลดลง
3. ส่งเสริมให้เศรษฐกิจของไทยมีความเจริญรุ่งเรือง เพราะสามารถที่จะค้าขายกับจีนได้มากขึ้น ถือเป็นการเปิดตลาดของสินค้าไทยครั้งสำคัญ ทำให้มีมูลค่าการค้าระหว่างกันเพิ่มขึ้นมาจนถึงปัจจุบัน
4. เกิดเสถียรภาพและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เนื่องจากมีการลดการเผชิญหน้าต่อกันของประเทศที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองที่แตกต่างกัน